

VERKLARING OPGESTELD DOOR
VOOR RECHTBANK

IB
KINDEREN ZELF
3

- 1) Moeder kon ons bereiken via SMS => dus wel bereikbaar
- 2) Meerdere malen SMS+telefonisch-contact IN ONS BIJZIJN tussen vader ⇔ politie => wel contact
- X) Alle SMS'en werden door ons ingezien => volledig op de hoogte
- 3) GSM lag af => reden ongeveer 80% van de dag => verboden te bellen aan het stuur
- 4) Ik MOET geen medicatie nemen => ADHD nooit officieel vastgesteld
- 5) Moeder is emotioneel kwetsbaar, maar zeer gevaarlijk => manipuleerde ons voor jaren+verloor vaak haar zelfbeheersing en slaat er dan gewoon op los, zonder reden en in blinde woede
- 6) Vader was op 16 aug niet gewelddadig+hij werd aangevallen (vijf tegen een). Moeder was al in een licht hysterische staat, wat verergerde toen ze dacht dat de politie kwam (wist het echter goed te verbergen)
- 7) Vader weigerde nooit kinderen af te geven => Kinderen weigerden afgegeven te worden. Eisten van de vader dat ze mochten blijven+contact met moeder vermijden => manipulatie vermijden+stonden doodsangst uit voor de moeder
- 8) Situatie creëert GEEN angst bij de kinderen, maar wel woede.
- 9) Vader is zeer kapabel om het naar schoolgaan te verzekeren.
- 10) Wet onttrekken aan de wettige voogd slaat EERST terug op moeder => Marieke al sinds mei achtergehouden
- 11) Stientje en Floris willen bij de vader blijven en niet terugkeren naar de moeder

Floris

~~Stientje~~

= 11 LEUGENS IN

DAGVAARDING

JACQUES TREMMER

02/09/09

CORRECTONEL

PROCES-VERBAAL VAN VERHOOR

Wij, ¹, Inspecteur van politie bij de PZ VLAS verhoren op 16 augustus 2009 om 20:51 uur. Plaats verhoor : PZ VLAS, Oude-Vestingsstraat 2a 8500 Kortrijk .

Naam : VAN BELLE Floris, Jan, Marius
Geboren te Kortrijk op 03/10/1992
Nationaliteit : België
Burgerlijke stand : ongehuwd
Beroep : Zonder beroep
Wonende te 8560 WEVELGEM, Caesar Gezellestraat 42, België

die verklaart in de Nederlandse taal :

"Ik wens mij uit te drukken in het Nederlands en wens gebruik te maken van de rechtspleging in deze taal. U deelt mij mee:

- *Dat ik kan vragen dat alle vragen die mij worden gesteld en alle antwoorden die ik geef, worden genoteerd in de gebruikte bewoordingen.*

Ik wens hier geen gebruik van te maken.

- *Dat ik kan vragen dat een bepaalde opsporingshandeling wordt verricht of een bepaald verhoor wordt afgenomen.*

Ik wens hier geen gebruik van te maken.

- *Dat mijn verklaringen als bewijs in rechte kunnen worden gebruikt*

Ik kan u mijn identiteitskaart niet tonen gezien deze nog bij mijn moeder ligt te Moorseele.

Deze namiddag heeft mijn moeder zich aangeboden met enkele familieleden.

Zij wou ons meenemen. Mijn zus Marieke was niet aanwezig. Wij moesten niet terug gaan naar moeder omdat mijn zus Marieke nog niet was terug gebracht door mijn moeder naar mijn vader.

Ikzelf wil bij mijn vader blijven. Mijn zus Stientje wil ook bij mijn vader blijven.

De reden daarvan is dat wij ons bij ons vader meer op ons gemak voelen. Bij onze moeder is er veel spanning.

Marieke zit liever stil en shopt liever. Stientje en ikzelf bewegen liever.

Het is dus mogelijk dat Marieke liever bij ons moeder is.

Voorlopig wil ik niet naar mijn moeder gaan. Ik zou het liefst bij mijn vader blijven.

Bij mijn moeder kreeg ik medicamenten. Dit zijn relatieve en concerten voor mijn zogenoemd ADHD probleem. Bij mijn moeder heb ik ze de laatste twee maanden niet genomen. Van mijn vader moet ik ze ook niet nemen omdat het niet bewezen is dat ik ADHD heb. Niemand in mijn omgeving heeft een probleem als ik ze niet neem. Ik vind ook dat ik ze totaal niet nodig heb.

Deze namiddag bent u mij en mijn zus Stientje komen vragen of wij nog naar moeder wilden. Zowel Stientje als ikzelf wilden niet. Mijn zusje was onder de indruk omdat moeder binnen geraakt was en haar tegen zich hield. Het was blijkbaar zonder liefde want ze nam Stientje niet van de grond. Voordat moeder binnen was zaten we reeds in een kast. Moeder was al in de kamer geweest maar had ons niet gevonden. Toen kwam vader boven, hij wist niet dat moeder er was. Hij stelde ons gerust, nam een koevoeten ging hij naar beneden. Toen kwam ons moeder boven, zocht in de kasten en vond ze Stientje. Mijn zus kan het emotioneel nog niet alleen opnemen tegen mijn moeder. Ik ben toen ook tevoorschijn gekomen. Ik zei tegen moeder dat we liever bij ons vader bleven. Ze scheldde mij uit voor verrader en vroeg of hij mij zo erg emotioneel gemanipuleerd had. Ze zei ook dat ik haar niet meer graag zag. Toen zei Stientje dat ik mijn moeder wel nog graag zag. Ik vond dat dapper van mijn zusje. Stientje zei ook dat zij eveneens haar papa graag ziet. Mijn moeder negeerde dat en begon zichzelf tegen te spreken. Ze zei dat ze het laatste kortgeding had gewonnen maar dat ze wel zelf voor de gerechtskosten moest opdraaien.

Iets later kwam mijn vader binnen en bracht mijn moeder terug naar beneden. Hij nam haar vast bij de arm, kneep in haar arm omdat ze weigerde. Volgens het eerste vonnis mag zij niet in de woning komen. Stientje en ik bleven boven en hebben van de feiten beneden niets gezien.

Heel de vakantie zijn wij bij ons vader gebleven. We hebben een reis gemaakt door Europa. We zijn via Duitsland, Oostenrijk, Luxemburg, Frankrijk, Zwitserland, Italië, Monaco, Andorra, Spanje en Portugal gereisd. In Andorra hebben we autopech gehad. Pas 3 dagen later konden we weer vertrekken. Van begin juli tot 25 juli zijn wij onderweg geweest.

U zegt mij dat er een briefje aan de voordeur hangt waarop staat dat de bel niet gaat omdat er geen elektriciteit is, dat klopt. Het gewone netwerk is afgesloten doch er wordt met een elektriciteitsgroep gewerkt. We beschikken dus wel over elektriciteit.

Bij ons vader hebben we niets tekort. Ons eten maken wij klaar op een gasvuurtje. We eten tweemaal koud en éénmaal warm eten.

U zegt mij dat de woning wanordelijk is. Dat er veel voorwerpen her en der liggen. Dat klopt, maar we vinden alles terug en er wordt nu en dan eens orde op zaken gesteld.

Wij hebben er geen last van dat de woning een beetje vol ligt.

Stientje is nu niet bij ons. Mijn vader heeft ze bij een kennis ondergebracht zodat ze niet hoefde mee te komen.

- *Ik neem er kennis van dat ik kosteloos een kopie van het proces-verbaal van mijn verhoor kan verkrijgen.*
Ik wens er gebruik van te maken. Ik ontvang hierbij mijn kopie.

Geven op 16/08/2009 om 21:13 uur lezing aan de ondervraagde van het proces - verbaal van verhoor en vragen of betrokkene de verklaring wil verbeteren of daaraan iets wil toevoegen .

'Ik wens mijn verklaring niet te wijzigen.'

Ondervraagde, naamtekent met ons.

Waarvan akte, op 16.08.2009 om 21.13 uur.
, Inspecteur

Situatie: Dochter Marieke wordt al sinds mei achtergehouden door moeder. In samenspraak met kinderen wordt na 8 PV's de moeder op 30 juni 2009 op de hoogte gesteld dat de andere kinderen bij de vader blijven. Als zij op 31 juli correct de andere dochter meebrengt, wordt de regeling hersteld en gaan alle drie de kinderen terug samen naar de moeder op 15 augustus. De moeder blijft in gebreke, integendeel, intussen volgt een werkelijk tergend kortgeding zonder enige mogelijkheid tot tegenspraak terwijl de kinderen en vader op reis zijn (en ook 1500 EUR herstelkosten heeft aan zijn wagen door een serieuze panne in Andorra/Spanje), wat hen woedend maakt en hen besluit dat ze niet meer terugwillen naar de moeder. Ondanks het storingsverbod, wordt de vader op 16 augustus 2009 door twee neven in elkaar geslagen in een poging de twee kinderen terug mee te nemen, de moeder raakt binnen, maar de vader slaagt erin zich vrij te maken en de deuren te sluiten en de politie te verwittigen (niet omgekeerd, anders hadden zij natuurlijk op voorhand de politie op de hoogte gesteld, wat de man trouwens al uitgebreid gedaan had op 14 augustus via PV te Wevelgem+Menen). Hieronder volgt de volledige verklaring van de zoon, die zich nu beroept op EVRM en het RECHT gehoord te worden en vooral hun recht bij de vader te blijven om emotionele stabiliteit te bekomen, die ze nu al vier jaren missen en op te treden tegen het opzetten van de kinderen tegen elkaar door de moeder, die langzaam aan wanhopig lijkt te worden en vergeet dat ze zelf de man verliet om, zoals ze in de dagvaarding letterlijk bekende: "voor zichzelf en vooral voor haar kinderen een rustiger leefomgeving te bekomen" en niet omwille van overspel en grof geweld, dat de vader totaal niet eigen is (psychologisch bevestigd).

Verklaring in detail en in eer en geweten door ondergetekende Floris Van Belle zelf::

Ik hoorde opeens mijn vader roepen van buiten, ik ging kijken aan het raam en ik zag daar mijn vader op de grond liggen met twee man op hem, ik zag mijn moeder mijn oma en de schaduw van een derde.

Het volgende moment kwam mijn zus in paniek de kamer binnen en riep: 'moeke is hier, moeke is hier'. De schrik stond toen in haar ogen. Ik duwde haar direct haar kamer in en zei: "je moet heel stilletjes zijn, anders gaat ze ons vinden". Ik duwde haar de derde kast in en sprong achter de deur die niet helemaal open kon en een perfecte schuilplaats vormt. Het volgende moment hoorde ik mijn moeder de trap op komen, onze namen tierend "Floris, Stientje", met een lichte, maar zeer herkenbare noot van histerie in haar stem. Ze doorzocht alle kamers, maar niet grondig. Ze ging terug naar beneden. Een poosje later komt mijn vader de kamer binnen om ons gerust te stellen en meer informatie te geven over de situatie en dat alle deuren gesloten waren. Dus dacht ik dat mijn moeder al buiten gezet was. In de paniek vergat ik dat te vermelden. Ik kan u verzekeren dat ik in mijn leven nog nooit zo doodsbang ben geweest als toen om mijn moeder te confronteren. De niveaus van haar emotionele chantage zijn namelijk ongehoord hoog. Toen ging mijn vader naar de middelste kamer, nam de koevoet (die al zo lang ik mij kan herinneren in de slaapkamer lag omdat mijn moeder bang was voor inbrekers). Door het feit dat mijn vader tegen ons had gesproken, had hij onze locatie verraden aan onze moeder, die zich ergens in het huis had verstopt, wat mijn vader echter niet wist. Een poosje nadat hij terug naar buiten is vertrokken, loopt ze weer naar boven en loopt nu meteen de kamer van stientje binnen, onze namen nogal luid fluisterend met de noot van histerie in haar stem al zwaar versterkt. Ze deed de kasten open een voor een en in de laatste vond ze stientje. Ze zei: "och mijn schatje toch", en drukte haar zich tegen haar aan, maar gaf ze geen echte knuffel aan want ze bukte zich zelfs niet om met haar op gelijke hoogte te komen. Een echte knuffel wil zeggen: ik sta aan jou gelijk en ik zal mijn best doen om voor je te zorgen. Dit was hier echter niet het geval.

Na deze kleine begroetingszin, vroeg ze onmiddellijk: "en waar is Floris?" Dat vond ik immens grof. Het enige woord dat toen nog door mijn gedachten klonk, was "Godver!". Toen ik echter mijn zus in gevaar zag, had ik geen enkele keuze meer over en moest ik mijn moeder confronteren. Ik was al zo lang emotioneel gehanteerd, maar toen ik merkte dat ze dit nu ook met mijn zusje deed, was dat de druppel die de emmer deed overlopen.

Ik kwam direct terzake en zei nog terwijl ze zich omdraaide: "Moeke, ik wil hier blijven". Dan was er 20 seconden discussie over mijn moeder die zei dat ik het niet meende en ik die repliceerde dat ik het wel meende, waarna ze overschakelde op de harde methode en mij een vuile verrader noemde. Toen zei ik haar, dat als ze echt van mij hield, ze mij in mijn keuze moest steunen, waarop ze die vraag negeerde en riposteerde "Hoe kunt ge mij zo in mijn rug schieten?"

Na nog een paar zware beledigingen naar mijn hoofd te hebben geslingerd, zei ik dat het het beste zou zijn, en dat ik nog steeds van haar hield. Ze repliceerde daar meteen op met: "ge ziet mij niet meer graag". Toen zei mijn zus tegen alle verwachtingen in "maar mama". De moeder keek direct hoopvol naar beneden naar stientje alsof ze daar hulp van verwachtte, maar toen vervolgde ze "hij ziet u wel graag. En ik u ook. Maar ik zie mijn papa ook graag."

Ze besloot deze teleurstelling op te vangen door deze straal te negeren, tamelijk grof vond ik tegenover haar jongste dochter dat even haar diepste gevoelens naar boven bracht. Ze zei ook dat ze het niet kon begrijpen dat "de schuld van papa nu toch wel vast stond. Dat hij een echte boef, schurk en bandiet was. En dat is niet waar."

Ik riposteerde daarop meteen "en je hebt anders wel het laatste proces verloren: Het is ongegrond verklaard." Waarop zij tamelijk onnozel verklaarde, "maar ik heb dat wel gewonnen, het is ongegrond verklaard dat hij jullie meepakte zonder dat hij het recht had. Dat is ongegrond verklaard." Ondertussen hield ik sterk oogcontact met mijn zus om haar steun toe te wensen, want wij beiden vrezden onze moeder meer dan gelijk wie ter wereld, daar zij de macht heeft ons emotioneel te kraken als wij niet voet bij stuk houden. Ik zat toen trouwens al op een stoel om het gebibber van mijn benen te verbergen.

Toen probeerde ze de zachtere aanpak en begon ze te zeggen met een "ocharme" toon erin "Hoe heeft hij u zo kunnen manipuleren?" "Hoe heeft u toch zo kunnen manipuleren!" Dit wakkerde mijn strijdslust echter weer aan, omdat het niet de eerste maal was dat ze weigerde te geloven dat ik een eigen idee kon hebben (ik ben nochtans al bijna 17 en mentaal al lang volwassen). Ze vervolgde toen dat ze ons al gedurende al die jaren de verschrikkelijk sms'en had verzwegen, die hij bijvoorbeeld van Spanje had verzonden naar haar. Al die sms'en had ik nochtans allemaal gelezen, want mijn vader vroeg ons altijd of we de tekst goed vonden.

Zij zei toen ook dat hij niet kon werken, niet voor ons kon zorgen, dat hij een sukkelaar was, en dat hij totaal geen geld wist te verdienen. Ik antwoordde me: "Je probeerde hem anders weer de gerechtskosten aan te smeren". Ja maar jongen, IK heb ze moeten betalen, IK heb de gerechtskosten betaald". "Vanwaar moet ik dat geld halen?" Waarop ik antwoordde, "Je hebt ons al anderhalve maand niet gehad, je hebt dus mooi kunnen besparen op ons". Waarop ze zei "Maar jongen toch, uw vader is, ziek, ziek, ernstig ziek". Waarop ik al schouderophalend dacht aan mijn vader: Een inderdaad nogal energieke man, maar die ook zijn principes had en die niet van leugens hield. Een speelvader, die toch zeer serieus kon zijn en die wist hoe je kinderen goed moet opvoeden en ze toch hun vrijheid liet behouden. Daarop mompelde ik, luid genoeg om goed verstaan te worden: "Toffe

ziekte!"

Intussentijd hield ze stientje al die tijd half achter haar rug. Dat was duidelijk niet meer dan de zoveelste emotionele chantage, geen uiting van liefde, net zoals een kind iets half achter zijn rug duwt als hij iets niet wil afgeven terwijl het toch niet van hem is. Mijn moeder zei toen ook nog "Maar jongen toch, net nu dat we ons nieuw huisje hadden!"

Waarop ik in klare taal atworode : "En dit huis hier, dat is ook nog nieuw".

Mijn moeder deed toen haar mond open om iets te zeggen, maar toen kwam er een geluid van buiten, waarna ze naar mijn kamer liep van waar je uitzicht hebt over het merendeel van de oprit. Ik hoorde haar roepen "Is de politie daar?" Ik vond dat nogal verdacht, want als de politie daar zou zijn en ze was effectief in haar recht, dan had ze niets te vrezen, integendeel. Maar in de toon waarop ze haar vraag riep klonk meer dan een beetje paniek door. Ze zag in elk geval iets, waardoor ze besloot een stukje van de trap te lopen, waar ze mijn vader tegenkwam. Om verder contact met onze moeder te vermijden, bleven wij in de kamer waar we zaten terwijl we onze moeder heftig hoorden protesteren omdat ze niet naar beneden wou, maar verder met haar kinderen wou praten. Voor mij was die discussie nochtans een afgedane zaak, ik had haar verteld dat ze wou blijven omdat ze vooral mij zowel gerechtelijk als om andere redenen voor haar nodig heeft. Toen hoorde ik mijn vader: "Ge hebt met ze kunnen praten, hebt ge het nu zelf gehoord?" Op deze vraag antwoordde ze met haar gebruikelijke tactiek die ze voor meer dan 80% van mijn eigen vragen had gebruikt: compleet negeren.

Toen hoorde ik mijn moeder het uitroepen van pijn, maar toen ik langs de deur piepte zag ik dat mijn vader ze haar hand geklemd hield zodat ze effectief naar beneden zou gaan, maar niet van de trap zou kunnen springen, want ze in haar woedeaanval best zou durven om de zaak in haar voordeel te verdraaien.

Ik kan u garanderen dat zo'n houdgreep geen pijn doet, behalve als men zo stom is om tegen te werken. Indien u dit gewelddadig vindt, zou u graag vermelden dat mijn moeder op een memorabele dag de badkamer binnenstormde (die ik had direct had ontsloten uit angst om te vermijden dat mijn oma ging wakker worden en met een verschrikkelijk humeur zou beginnen, wat dan altijd een week tot verschrikkelijke problemen leidt met mijn moeder) Het was begonnen met een kleine ruzie met mijn oudste zus Marieke die vond dat ik naar haar mening veel te lang in de badkamer zat. Ze had zich namelijk weer eens overslapen. Ik zit NOOIT langer in de badkamer dan strikt nodig en zat er die dag ook nog maar minder dan vijf minuten in. Mijn zus probeerde toen als dwangmaatregel de deur in te rammen. Aangezien het massieve deuren waren en ik de deur had gesloten, deed dit niets behalve een hoop lawaai maken, wat mijn moeder in volle razernij naar beneden liet stormen. Als mijn moeder razend is, houdt ze geen rekening meer met de situatie en slaat ze gewoon op al degene waarvan ze denkt dat die ook maar een klein beetje de oorzaak is van het dispuut, ongeacht schuldig of niet. Ik, die zoveel mogelijk miserie had willen vermijden, kreeg toch alles op mijn dak. Mijn moeder begon eerst sop mijn zus te slaan, wild uithalend, maar weinig schade aanrichten. Toen ze op mij begon te slaan, was ze echter compleet haar zelfbeheersing verloren, omdat mijn zus (Marieke) de gewoonte heeft om mijn moeder uit te schelden als ze geslaan wordt. Om mij verdedigen, hield ik gewoon een van mijn armen voor mij. Terwijl ze een korte regen van slagen op mij liet neerkomen, voelde ik amper pijn, en zag ik dat ze bij elke keer dat haar hand neerkwam op mijn arm, zij meer pijn voelde dan ik. Zij heeft zich ook voor deze woede-aanval nooit geëxcuseerd, terwijl ze - als ze ook maar een klein beetje had 'sorry' of zo had gezegd, of 'het spijt mij' had kunnen gezegd. Het enige wat ze zei was dat ik de situatie moest begrijpen. Ik begreep het best. Jaja, begrijpen deed ik het zeer goed. Maar ze kon aan mijn gedrag duidelijk zien dat ik boos bleef, en dat noemt zich dan een therapeute die goed met kinderen kan omgaan. Ja, met die van Jan en alleman misschien, maar niet met die van haar.

Terug verder nu:

Even later kwam onze vader de trap weer op en meldde dat de politie gearriveerd was.

Wij bleven intussen de rest van de tijd binnenshuis tot de hele situatie bekoeld was, maar nog steeds angstig voor het geval dat moeder terug zou binnen raken.

Toen hoorden we onze vader terug binnenkomen met twee politie-agenten. Een van de agenten kwam naar boven en wou ons een paar vragen stellen. Onze vader vroeg aan ons of we dat niet erg vonden. Ik keek naar Stientje en zij schudde van 'nee', dus ik had er ook niets op tegen. Mijn vader liet ze direct beloven dat ze ons niet zouden meepakken. Waarop ze hem geruststelden dat ze ons alleen een paar vragen gingen stellen.

Een van de agenten ging mee naar boven, terwijl de andere terug naar beneden ging. Er werd ons op een paar verschillende manieren gevraagd of we effectief bij onze vader wilden blijven en of we daar echt zeker van waren. Na deze allemaal positief te hebben beantwoord, ging de agent terug naar beneden en bleven wij boven tot dat mijn moeder, oma, tante, en twee nonkels (ik had ze ondertussen herkend) weggingen. Diezelfde avond had ik gevraagd om verhoord te worden. De agent die mijn verhoor afnam, was tamelijk sterk tegen mijn vader gekant en stelde mij een aantal vragen, die het PV toch nog positief voor mijn moeder liet uitschijnen. Een voorbeeld was dat ons huis nogal rommelig was, hij was daarbij alleen nog maar de bureau gepasseerd waar mijn vader een indrukwekkende verzameling paperassen op na hield die wij echter dezelfde dag ernstig aan het uitpluizen waren en de hele boel aan het opkuisten waren. Tijdens de opkuis kan alles er rommelig uitzien dan ervoor. Bij mijn moeder ligt het zelden rommelig, behalve in onze kamers, maar wat wil je, probeer maar eens goed vol te smijten als er minstens twee maal per week in een tamelijk klein huis door drie vrouwen ernstig wordt opgekuist. Ze huurt zelfs nog een poetsvrouw.

Maar ondanks alles is mijn verslag toch tamelijk waarheidsgetrouw, alhoewel ik zwaar aangedaan door de gebeurtenissen die dag. Daardoor is het verslag dat ik nu typ veel correcter dan het PV dat de agent mij toen afnam.

Ik wist wel nog een paar details iets te laat te vermelden, zoals het feit dat toen ik naar buiten keek, ik direct al de materiële schade zag (de bakken met papier en ander materiaal waren omgestoten met de laden open en wijd en zijd verspreid, en toen we vertrokken naar de politie, vond ik ook mijn vaders bril met een van de twee glazen finaal gesplet en de montuur zelf ernstig verbogen. Ik weet dat mijn vaders brillen van goede kwaliteit zijn (heb al zelf per ongeluk een paar keer bijna zijn bril gebroken en was verwonderd dat het ding na afloop nog heel was, bijvoorbeeld dat zijn bril onder mij lag op een stoel of met een voetbal tegen zijn gezicht aantrapte toen hij keeperde)).

Mijn zus was intussentijd bij een kennis ondergebracht, omdat ze doodsbang was dat ze zou meegenomen worden door de politie, wat trouwens al op gebeurd is, toen ze de eerste rondreis naar Spanje maakten en IK het was die was achtergehouden (wij zijn trouwens al zeer veel achtergehouden op basis dat onze vader niet voor ons kon zorgen. Volgens mij, zijn de meeste ziektes die ik had, veroorzaakt door de gigantische stress bij het constante pogen om mijn moeder te beschermen omdat ze zich zo zwak opstelde). Ik had stientje ondertussen beloofd dat ik dat ging verhinderen en al ben ik maar een kind, ik ben er een van mijn woord. Als ze toch ging meegenomen worden, dan zou ik door mijn woord gedwongen worden, haar achterna te gaan en terug te halen. Ik breek mijn belofte niet zo maar, anders zou ik mijzelf nooit vergeven en mijn zus mij waarschijnlijk ook niet. Twee dingen die ik ten allen koste wou vermijden.

Met hoogachting en het meeste respect

Floris

Floris

Pvm. 04014657/09

Libowar nv.

Roterijstraat 156
8790 Waregem
Telefoon : 056/60.37.92
Fax : 056/60.53.51

Ond.nr.
H.R. Kortrijk
Fortis bank
Bacob bank

BE 0440.476.208
120.967
285-0528600-76
775-5714403-57

Verklaring

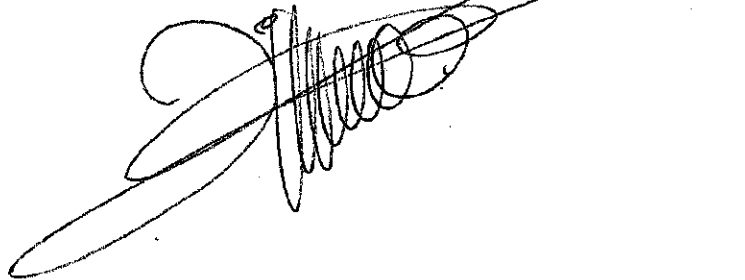
Met deze verklaar ik dat ik als klant van Logocom (VAN BELLE Jean Marc) op woensdag 30 maart 2005 verontrust Veerle Langedock opbelde om te vragen hoe het kwam dat haar echtgenoot niet meer bereikbaar was (wat wij tot op heden niet gewoon zijn). Er waren daarvoor al diverse andere klanten die naar mij belden die zelf niet naar Veerle durfden bellen om te vragen of er iets aan de hand was.

Veerle was eerst niet echt ongerust, maar schrok toch even van mijn vraag. Toen zei ze mij eerlijk het even na te trekken en zou contact opnemen met de broer van Jean Marc. In de namiddag belde zij mij terug met de mededeling dat ik niet ongerust moest zijn, want dat hij waarschijnlijk met de kinderen op vakantie naar Duitsland was. Zij had het laten onderzoeken door iemand van de familie en daar zagen ze dat er in de streek rond Trier 500 EUR afgenomen was met de bankkaart. Toen ik hoorde dat de kinderen bij hem waren, was ik gerustgesteld, temeer omdat wij al een afspraak met hem hadden op maandagnamiddag 4 april 2005.

! 0
NAGEKOMEN!

Met hoogachting en naar waarheid,

LIBBRECHT Piet
Zaakvoerder LIBOWAR NV

Geachte,

Het is totaal onmogelijk dat onze boekhouder VAN BELLE Jean marc psychologisch niet stabiel zou zijn. Hij heeft onze vorige boekhouder BISSCHOP Dominique tot in Zwitserland in voor de correctionele rechtbank vervolgt omdat hij ons zeer zwaar opgelicht had. Niemand anders zou deze taak volbracht hebben en de uithouding gehad hebben in deze jarenlange aanslepende zaak zonder oog voor eigenbelang en heeft daar zelf veel geld aan toegestoken maar wou per se afwerken wat hij samen met ons gestart was. Hij heeft intussen ook geholpen om onze zaak tot een zeer grote N V uit te bouwen, in een open visie waarin ik alle boekhouding zelf leerde uitvoeren en hij zichzelf zoveel mogelijk overbodig maakte tegen een zeer normaal ereloon.

Wij hebben zijn kinderen dikwijls gezien met hem en ook zijn huis gezet. De relatie tussen de vader en de kinderen is werkelijk voortreffelijk te noemen en zij stralen continu een voor de omgeving zeer besmettelijke en positief enthousiasme uit. Mijn kinderen nam hij soms ook mee om te gaan zwemmen en dat vonden ze altijd zeer leuk.

Ook bij de vorige eenzijdige beslissing was alles gelogen, want ik heb toen met Veerte Langedock contact gehad en deze vertelde ons dat Jean Marc Van Belle (voor de allereerste keer) op reis was met zijn twee meisjes omdat hem zijn zoon argenomen was terwijl ook deze hem duidelijk graag ziet.

Met dit alles wil ik afsluiten en zeggen dat Jean Marc Van Belle een zeer toegewijde vader en ook een zeer bekwaame boekhouder is.

Met meeste hoogachting

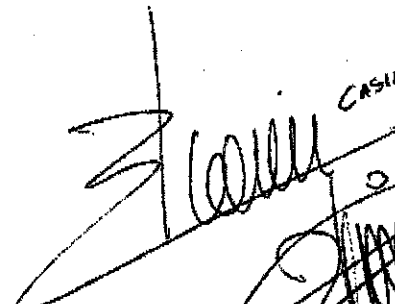
Libbrecht Piet
Gentseweg 167
8792 Dasselgem

WAR GAAN WIJ TOCH NAAR TOE
Hoe eerlyk men toch is hoe meer
men gestraft wordt !!

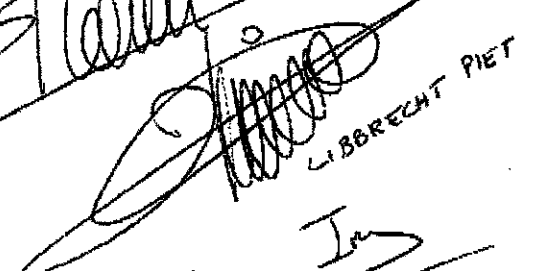
Piet Libbrecht

CASIER ELS

LIBBRECHT PIET

Vic Jan

PROCES-VERBAAL VAN VERHOOR

Wij, COPPENS Marc, Inspecteur van politie bij de PZ VLAS, directie Politiezorg, dienst Jeugd & Gezin, verhoren op 13 juni 2005 om 15:38 uur. Plaats verhoor : PZ VLAS, Oude-Vestingsstraat 2a te 8500 Kortrijk .

Naam : VAN BELLE Jean , Marc, Charles, André
Geboren te Brugge op 26/06/1965
Nationaliteit : België
Burgerlijke stand : gehuwd
Beroep : Bediende (weddeotr.)
Wonende te 8510 KORTRIJK, Straatje 21, België

die verklaart in de Nederlandse taal :

"Ik wens mij uit te drukken in het Nederlands en wens gebruik te maken van de rechtspleging in deze taal. U deelt mij mee:

- *Dat ik kan vragen dat alle vragen die mij worden gesteld en alle antwoorden die ik geef, worden genoteerd in de gebruikte bewoordingen.
Ik wens hier geen gebruik van te maken.*
- *Dat ik kan vragen dat een bepaalde opsporingshandeling wordt verricht of een bepaald verhoor wordt afgenomen.
Ik wens hier geen gebruik van te maken.*
- *Dat mijn verklaringen als bewijs in rechte kunnen worden gebruikt*

De klacht welke het voorwerp uitmaakt van dit dossier werd reeds ingetrokken door mijn echtgenote waarvan ik momenteel feitelijk gescheiden leef. Ze deed dit op de zitting van de rechtbank in kortgeding van 2 juni laatstleden. De feiten waarbij ik zagezegd onvindbaar was, was een volledig opgezet scenario toen ik op terugkomst van reis in de omgeving van Parijs vast zat in de file. Er volgde een heus onderzoek van de politie waarbij is gebleken dat alles in scene was gezet. Wat het lastig vallen op school betreft zijn de feiten eveneens in een verkeerd daglicht gesteld. Het klopt helemaal niet dat de onderdirecteur en voorzitter van het oudercomité niet willen dat ik aan school kom. Ik zit namelijk zelf in het oudercomité van deze school evenals mijn echtgenote welke echter de laatste tijd niet meer aanwezig is op de bijeenkomsten. Het is wel zo dat zij liever hebben op school dat er contact met de kinderen wordt genomen tijdens de middagpauze indien dit nodig is.

- *Ik neem er kennis van dat ik kosteloos een kopie van het proces-verbaal van mijn verhoor kan verkrijgen. Ik wens er gebruik van te maken. Ik ontvang hierbij mijn kopie.*

- *Geven op 13/06/2005 om 15:58 uur lezing aan de ondervraagde van het proces - verbaal van verhoor en vragen of betrokkene de verklaring wil verbeteren of daaraan iets wil toevoegen .*

'Ik wens mijn verklaring niet te wijzigen.'

Ondervraagde, naamtekent met ons.

Waarvan akte, op 13/06/2005 om 15:58 uur.
COPPENS Marc, Inspecteur